

РЕШЕНИЕ

№ 5963

гр. София, 02.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 08.04.2013 г. в следния състав:
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10284** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Делото е образувано по жалба на Й. Г. С. с ЕГН[ЕИК] от [населено място], против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 50427/26.09.2009г. на Началника на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, издадена на основание чл. 171,т.4 вр. 172, ал.1 от ЗДвП, като е постановено изземване на свидетелството му за управление на МПС, като се иска да бъде отменена.

Становища на страните:

Жалбоподателят излага доводи в жалбата за незаконосъобразност на заповедта, относими към чл. 146,точка 4 АПК. Твърди, че наложеното му наказание с обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка не следвало да се изпълнява, тъй като е погасено по давност, обосновано с датата на връчването - 09.10.2012г. Също се позовава на чл. 82,ал.3 ЗАНН - по отношение на наложеното му наказание била изтекла абсолютната погасителна давност и не следвало да бъде изпълнявано. Исква се да бъде освободен от изтърпяване на наложените принудителни административни мерки.

Жалбата се поддържа чрез процесуален представител адв. Б. от Адвокатска колегия Б., в това число изрично на посоченото правно основание за изтекла

погасителна давност. Иска се да бъде освободен от изтърпяване на наложените принудителни административни мерки.

ОТВЕТНИКЪТ – началник на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, съгласно актуалното наименование на административната структура по чл. 11, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), чрез процесуален представител юрисконсулт Ч., оспорва жалбата като неоснователна, твърди законосъобразност на оспорената заповед като издадена от компетентен орган и при спазване на материално-правните предпоставки за налагане на процесната ПАМ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, и извърши служебно дължимата проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основание чл. 168 вр. чл. 146 АПК, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

По фактите:

С оспорената по делото Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № № 50427/26.09.2009г., издадена от началник на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, на основание извод за наличие на материалните предпоставки за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 4 ЗДвПи чл. 172, ал. 1 ЗДвП и Заповед № Из-1393/09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи, е разпоредено изземването на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя поради неизпълнение на задължението му да го върне доброволно съгласно чл. 157, ал. 4 от същия закон. Връчена е на 09.10.2012г.

От фактическа страна в мотивите на заповедта е прието, че на основание чл. 4 от Наредба I-139/2002г. за определяне на първоначалния максимален размер неа контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които се отнемат, на жалбоподателя са отнети 48 контролни точки по 8 броя наказателни постановления (НП) - поради връчването и влизането им в сила. Също е прието, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП да върне свидетелството си за управление на МПС, тъй като по смисъла на същата разпоредба е загубил правоспособността си.

Посочените в мотивите на заповедта НП, представени по делото, са връчени и влезли в сила, както не се оспорва изрично пред съда - изявление на адв. Б. в открито съдебно заседание. Конкретно по този въпрос се установява следното:

1) НП № 92904/17.08.2004г. (л. 20), връчено на 07.09.2004г., подлежащо на обжалване, отбелязано влизането му в сила 15.09.2004г., не се твърди да е обжалвано пред съда и отменено, в същото е посочено, че с влизането му в сила се отнемат 6 контролни точки (КТ),

2) НП № 100363 / 31.08.2004г. (л. 19), връчено на 07.09.2004г., подлежащо на обжалване, отбелязано влизането му в сила на 15.09.2004г., отнемат се 10 КТ;

3) НП № 86262/18.07.2006г. (л. 21), връчено на 25.09.2006г., подлежащо на обжалване, отбелязано влизането му в сила на 03.10.2006г., отнемат се 14 контролни точки;

4) НП № 11293/13.09.2006г. – 6 контролни точки

5)НП № 55277 / 18.05.2007г. (л.12), връчено на 21.08.2008г., подлежащо на обжалване, отбелязано влизането му в сила ан 29.08.2008г., отнемат се 2 КТ

6)НП № 74951/15.06.2007г. (л.14), връчено на 21.08.2008г., подлежащо на обжалване, потвърдено с Решение от 23.04.2009г. по нахд№ 2159 / 2009г., влязло в сила на 06.10.2009г., отнети 6 КТ;

7)НП № 108066/10.08.2007г.(л.13), връчено на 21.08.2008г., подлежащо на обжалване, отбелязано „обжалва върнато св.” и влязло в сила на 29.08.2008г., отнемат се 10 КТ;

8)НП № 50427/23.04.2008г. (л.10), връчено на 21.08.2008г., подлежащо на обжалване, влязло в сила на 27.08.2009г. вр. определение от 24.11.2008г. по нахд10374/2008г. на СРС, посочено в същото, че се отнемат 6 КТ;

Представена е и разпечатка за съставените актове и издадени въз основа на тях наказателни постановления, нарушената и санкционната разпоредби, вида на нарушението и наложената санкция - на л.23 от делото, в която са посочени описаните в мотивите на заповедта НП.

За НП 92904/17.08.2004г. (л.20) в мотивите на заповедта е прието, че се отнемат по-малко КТ – 5 КТ вместо посочените в постановлението 6 КТ. За останалите НП е прието идентично на посочените в НП.

В НП № 50427/23.04.2008г. (л.10), за нарушение, извършено през 2008г. е посочено, че се отнемат 6 КТ, а като основание - Наредба № I-139 от 16 септември 2002 г. , чл. 3,ал.1, чл. 4, ал.1, т.22. Съдът констатира, че е допусната грешка само в посочването на наименованието на наредбата - Наредба № I-139 от 16 септември 2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат. Тази наредба е отменена с § 3 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба № Из-1959 от 27 декември 2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат - ДВ, бр. 4 от 15 януари 2008 г., в сила от 15.02.2008 г. и следователно в сила към момента на извършване на нарушението по посоченото НП.

С НП № 50427/23.04.2008г. е наложено административно наказание за нарушение по чл. 183, ал.4, т.6 ЗДвП, за което по чл. 4,ал.1, т.22 от действащата Наредба № Из-1959 от 27 декември 2007 г. към датата на извършване на нарушението, се отнемат 6 КТ. По тези съображения, грешката в изписване наименованието на наредбата не е довела до грешка и в произтичащите правни последици относно размера на КТ, които се отнемат.

За компетентността на издателя на заповедта е представена Заповед № Из-1393/09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи.

Заповедта е връчена на 09.10.2012г. , а жалбата е с дата 16.10.2012г.,

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149,ал.1 АПК, от лице с право и интерес от оспорването и срещу подлежащ на съдебен контрол, съгласно чл. 172, ал.4 ЗДвП, административен акт, с оглед на което е процесуално допустима и съдът следва да разгледа същата по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед на основание чл.168, ал.1 АПК на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира,

че заповедта е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл.59, ал.1 и ал.2 АПК вр.чл.172, ал.1 ЗДвП.Съгласно последната разпоредба, принудителните административни мерки по чл.171, т.4 от същия закон, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП, съобразно тяхната компетентност, а чл. 170,ал.1 възлага контролът по спазване на правилата за движение и изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове на съответните служби по тази глава, определени от министъра на вътрешните работи - правомощие на този орган по чл.165,ал.1 ЗДвП. На основание ал. 2,т.2 от последната разпоредба, определените служби за контрол по този ред имат право да изземват и задържат документите по т. 1 от същата алинея в допустимите от закона случаи.

Оспорената заповед, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК. Съдът намира, че същата е издадена от компетентен орган, съгласно предоставените с чл. 172,ал.1 ЗДвП правомощия на ръководителите на службите за контрол по същия закон или на оправомощени от тях лица. Конкретно правомощието на ответника се основава на втората предвидена хипотеза – оправомощаване със Заповед № Из-1393/09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи, считано от същата дата. Издателят на заповедта заема длъжността началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР. Съгласно чл. 39, ал. 2 от Правилника за приложение на Закона за МВР, в редакцията след ДВ бр. 24 /2007г. „структурните звена в областните дирекции "Полиция" се ръководят от началници, които:1. осъществяват общо и непосредствено ръководство на йерархично подчинените им структурни звена; 2. информират и се отчитат пред висшестоящите си служебни ръководители;3. осъществяват методическо ръководство и контрол и участват в оценяването на изпълнението на служебната дейност на структурните звена в РПУ и РСПБЗН по съответните направления на дейност.” Следователно, посоченото в заповедта за оправомощаване „началниците на структурни звена”, сред които и на „Пътна полиция”, включва във всички случаи началника на структурното звено, озаглавено „Пътна полиция” в съответната териториална дирекция, какъвто е издателят на оспорената заповед. От изложеното следва наличие на компетентност на издателя на обжалваната заповед да наложи процесната ПАМ по чл.174,ал.1,т.4 ЗДвП.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съдържа относими към налагането на процесната ПАМ фактически и правни основания за издаването ѝ, с което е изпълнено изискването за излагане на мотиви. Съображенията за изтеклата давност предвид датата на връчване на заповедта,следва да бъдат обсъдени при преценката за съответствие с материалния закон на оспорената заповед. Във всяко от процесните НП са посочени отнетите и оставащите КТ, с което е изпълнено задължението да бъде уведомено лицето при отнети 2/3 от общия брой на КТ, съгласно чл. 5, ал. 3 от Наредба № I-139 от 16 септември 2002 г.(отм.), но в сила по време на влизане в сила на седем от всички НП, издадени преди 2008г.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването ѝ, обосноваващи самостоятелно основание за отмяна.

По съответствието на заповедта с материалния закон съдът намира следното:

Съгласно хипотезата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, предпоставката, при наличието на

която органът е длъжен да наложи предвидената в диспозицията на нормата правна последица, е неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП за връщане на свидетелството за управление при отнети всички контролни точки - 39 контролни точки.

Следователно, законосъобразното налагане на процесната ПАМ зависи от това осъществени ли са елементите на фактическия състав по чл. 157, ал. 4 ЗДвП - отнемане на всички контролни точки и изгубване на правоспособността. За да е налице валидно отнемане на контролни точки по смисъла на закона – чл. 4 от Наредба I-139/2002 (отм.) – с оглед необходимата преценка отнети ли са всички предоставени контролни точки и изгубил ли е водачът правоспособността си, е необходимо наказателното постановление, от влизане в сила на което произтича отнемане на точки, да е станало окончателен, изпълняем, т. е. влязъл в сила, административен акт. Само в този случай - и съгласно изричното правило на чл. 4 се пораждат предвидените в чл. 3 от същата правни последици – отнемане съобразно нарушената конкретна правна норма на контролни точки.

Тъй като правната последица на отнемането на контролните точки настъпва с влизането в сила на НП – чл. 4 от Наредба I-39/2002г. (отм.), съответно чл. 3, ал.1 Наредба № Из-1959 от 27 декември 2007 г., то подлежащо на доказване обстоятелство, свързано с посочената правна последица е именно влизането в сила на НП, по което не се спори между страните и съдът приема за доказано по делото. Съгласно чл.64 ЗАНН, подлежащите на оспорване НП влизат в сила когато не са обжалвани или са обжалвани, но са потвърдени или изменени от съда. Началният момент на срока за оспорването му по чл.59,ал.2 вр. чл.58,ал.1 ЗАНН е от деня на връчването на НП. По делото не се оспорва връчването на НП, не се твърди и не се опровергава от друго доказателство по делото посочената дата на влизане в сила на всяко от процесните НП. Всички НП са оформени като връчени лично на жалбоподателя, което също не се оспорва.

Следва извод, че всички посочени в обжалваната заповед НП са влезли в сила и са породили правните си последици на отнемането на съответния брой КТ, правилно посочен в същите.

Съгласно чл. 2, ал.1 от Наредба I-139/2002 г. , 39 е първоначалният максимален размер на КТ за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства. По делото се доказва отнемането на общо на 42 КТ по първите 7 НП, т.е. на всички притежавани КТ при действието на посочената разпоредба. Посоченото е довело до изгубване на придобитата правоспособност и жалбоподателят е бил длъжен да изпълни задължението си по чл.157, ал. 4 ЗДвП - да върне свидетелството си за управление на МПС в съответната служба на МВР още преди да бъде издадено през 2008г. и последното взето предвид НП, което не е направил.

Изложеното е достатъчно да се приеме, че материалноправните предпоставки за изземване на свидетелството за управление на МПС на водача в хипотезата на чл. 171,т.4 ЗДвП са настъпили по отношение на жалбоподателя.

Неотносим е доводът за изтекла погасителна давност по чл.82 от ЗАНН, съгласно която административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Тази норма на първо място е приложима към НП за наложени административни наказания, каквото не е разпореденото с обжалваната заповед.

В случая, за наложените глоби по процесните НП, правото на държавата да предприеме изпълнение се погасява след изтичането на срок от три години, като съдът изцяло споделя в тази насока трайната съдебна практика на ВАС: изтичането на погасителната давност по посочената разпоредба означава, че държавата не може принудително да пристъпи към изпълнение на наложените с тях наказания – събирането на наложените парични санкции, поради погасяване на правото ѝ за това. С изтичането на този срок обаче не се заличават възникнали правните последици от извършеното нарушение, настъпили с влизането в сила на НП, каквато последица е отнемането на контролните точки. Тази последица е настъпила независимо от сроковете за събиране на паричната глоба.

Административните наказания, които могат да бъдат налагани на физическите лица с издаването на НП по реда на ЗАНН са изрично определени - чл. 13 от ЗАНН, сред които не е посочено нито отнемането на контролни точки, нито налагането на принудителни административни мерки. Отнемането на контролни точки е правна последица от влизането в сила на НП а не част от самото административно наказание, настъпва в този момент и не зависи от предприети изпълнителни действия. Наложена ПАМ с процесната заповед е различна мярка за държавна принуда от налагането на административно наказание с НП, същата има самостоятелна правна уредба - раздел III „Принудителни административни мерки” ЗАНН, което красноречиво подчертава различието от административното наказание. Правната възможност за налагане на ПАМ е предвидена общо по чл.22 ЗАНН и същевременно дефинирана като вид административна принуда. Налагането се извършва по реда, предвиден в специалния закон. Не е предвидено нито в общата хипотеза по чл. 22 – 23 ЗАНН нито по специалния в случая закон – ЗДвП, правна възможност да бъде погасено правото на държавата да наложи процесната ПАМ. Следователно процесната ПАМ по правната си природа е различна по вид санкция от административните наказания, налагани с НП по ЗАНН. Също по отношение на процесната ПАМ не е предвидено да се прилагат правилата на ЗАНН за издаването и изпълнението на НП и правилата за изтичане на давностен срок по чл. 82,ал.3 ЗАНН са неотнормирани към правното действие на процесната ПАМ и този довод е неоснователен.

Следва извод, че изтеклата давност за упражняване правото на държавата да търси принудително изпълнение на наложените наказания не заличава възникналите правни последици от извършеното нарушение, каквито са отнемането на съответния брой контролни точки, а в резултат на отнемането им до определен размер - и възникване на задължението за връщане на свидетелството за управление на МПС съгласно 157,ал.4 ЗДвП и правомощието на органа да разпореди изземването на свидетелството за правоуправление с процесната ПАМ по чл. 171,т.4 ЗДвП.

Изложеното обосновава извод и за материална законосъобразност на оспорената заповед по чл.171,т.4 ЗДвП, не се установи основание за незаконосъобразност на същата по чл.146 АПК, с оглед на което жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Поради направено своевременно искане за присъждане на разноски от ответника, съобразно изхода на делото, съдът следва да се произнесе. На ответника следва да се присъдят разноски в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 7,ал.1,т.4 вр. чл. 8 от

Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.
Водим от изложеното, съдът на основание чл. 172,ал. 2 АПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Г. С. с ЕГН[ЕИК] от [населено място], против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 50427/26.09.2009г. на Началника на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, издадена на основание чл. 171,т.4 вр. 172, ал.1 от ЗДвП, като е постановено изземване на свидетелството му за управление на МПС.

ОСЪЖДА Й. Г. С. с ЕГН[ЕИК] от [населено място] да заплати по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 150 (сто и петдесет) лева за разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: